

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobců: **a) P. M., b) nezl. M. N. A.**, zast. žalobkyní sub) a jako zákonnou zástupkyní, obě t.č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, 517 41 Kostelec nad Orlicí, právně zastoupeny Mgr. Martinem Razímem, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Pavla Hanuše 252 proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2012, č. j. OAM-145/ZA-ZA06-K01-2012, ve věci mezinárodní ochrany, takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Výši odměny ustanoveného zástupce si krajský soud vyhrazuje do samostatného rozhodnutí.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného specifikovaným v záhlaví nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky,

ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Správní orgán tak učinil poté, kdy se seznámil s důvody uváděnými první žalobkyní (ta žádost uplatnila jménem svým i jménem nezl. dcery, která s ohledem na kojenecký věc žádný přednes činit nemohla), které doplnil o informace vztahující se k Ukrajině, jejíž je žalobce státním občanem.

Z přednesu žalobkyně vyplynulo, že z Ukrajiny odešla do České republiky za prací a to již v roce 2008. V letech 2005 – 2008 dojížděla z týchž důvodů do Polska. Za důvod odchodu označila zejména potíže ekonomické a rovněž zmínila problémy s bývalým manželem, který ji v minulosti fyzicky napadal. Za pobytu na území České republiky se seznámila s panem V. M., se kterým žije v družském poměru a vychovávají dvě nezletilé dcery, které se z jejich vztahu narodily. Z důvodů nedostatečného zdravotního pojištění bylo jejímu druhovi a jí zrušeno povolení k pobytu. Návrat na Ukrajinu vyloučila jednak proto, že by nebyli schopni zabezpečit rodinu, když na Ukrajině nemají žádné zázemí a není tam možnost pracovního uplatnění. V případě návratu by mohl ve svých projevech agrese pokračovat i její bývalý manžel a je sporné, zda-li by se jí dostalo potřebné ochrany kompetentních orgánů. Problémy se státními orgány své země či potíže se soukromými osobami netvrdila. Žalovaný posoudil přednesené důvody, opatřil si pro své rozhodnutí standardní informace a důvody pro vyhovění jejich žádosti neshledal.

Výše označené rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou. Je jistě namístě připomenout, že řízení ve věci žalobkyně a nezl. dcery je úzce provázané s řízením ve věci jejího druha pana M. (a otce druhé žalobkyně). Z dané skutečnosti vyplývá, že obsah odůvodnění rozhodnutí zdejšího soudu budu v těchto věcech obdobný.

V podané žalobě, stejně tak jako její druh, namítla pochybení žalovaného, který se nedostatečným způsobem vypořádal se všemi okolnostmi jejich případu. Zdůraznila své problémy spočívající v konfliktech s bývalým manželem, kdy kompetentní orgány Ukrajiny postupovaly v minulosti laxně a neposkytly jí adekvátní pomoc. Hrozí tak reálné obavy, že v případě jejich návratu na Ukrajinu se situace bude opakovat a opět zůstanou bez potřebné ochrany. Dále namítla, že správní orgán nevzal v úvahu skutečnost, že nezl. dcera R. je rovněž účastnicí samostatného řízení o udělení mezinárodní ochrany, které však do doby současné nebylo ukončeno. Žalovaný tak nemohl bez dalšího vyloučit, že by na žalobce mohlo dopadnout ust. § 13 zákona o azylu. Z týchž důvodů žalobkyně nepovažovala za dostatečně odůvodněné zamítavé rozhodnutí v té části, kde byly řešeny podmínky udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tzv. humanitární azyl a porušil tak ust. § 68 odst. 3 správního řádu, když dostatečně objektivně neposoudil celkovou situaci žalobcovy rodiny. Z již uvedených důvodů považoval za nesprávné rozhodnutí žalovaného i ve vztahu k ust. § 14a a § 14b zákona o azylu, které upravuje tzv. doplňkovou ochranu. Popsané důvody považovala za dostatečné pro zrušení napadeného rozhodnutí vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s datem 28. prosince 2012 jednoznačně popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na samotnou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a důvody jimi uváděné, protokol o pohovoru, použité informace o zemi původu a odůvodnění vlastního rozhodnutí. Oprávněnost žalobních námitek popřel s ohledem na obsah a výsledek vedeného správního řízení. Připomněl, že žádost žalobkyně s ohledem na délku pobytu na území České republiky a celkovou situaci, za které k uplatnění žádosti došlo, se jeví účelovou a to se snahou zajistit si legalizaci pobytu. Obavy první žalobkyně a jejího druhá z bývalého manžela lze díky rozloze Ukrajiny jistě vyřešit přestěhováním se do jiné oblasti, kde by se případnému konfliktu vyhnuli. Současně uvedl, že od 1. 1. 2009 nabyt na Ukrajině účinnosti nový zákon, který umožňuje uložit za trestný čin souvisejícím s domácím násilím i správní vazbu v trvání do pěti dnů. Stejně tak ze shromážděných informací vyplývá, že ukrajinské státní i nevládní subjekty problematiku domácího násilí řeší. Dále připomněl, že první žalobkyně na území republiky pobývá již od roku 2008, žádost o udělení mezinárodní ochrany za svoji osobu ovšem uplatnila až v roce 2012, ačkoli již v roce 2010 podala žádost za svoji nezl. dceru Ruslanu. Je evidentní, že žalobkyně se vstupem do azylového řízení snažila vyřešit svůj další pobyt na území republiky. Úvahy, které vedly správní orgán k negativnímu rozhodnutí, jsou podrobně zachyceny v odůvodnění rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů. Žalobu projednal krajský soud při jednání za přítomnosti obou stran a tlumočnicka. Krajský soud zkonstatoval, že zde pod sp. zn. 28 Az 18/2012 probíhá řízení o žalobě druhá žalobkyně pana Moldavchuka, který je otcem druhé žalobkyně. O jeho žádosti podané ve věci mezinárodní ochrany rozhodl správní orgán taktéž dne 13. 7. 2012 a stejně jako v případě žalobkyně rovněž negativně. Zástupce žalobkyně poukázal na skutečnost, že do doby současné nebylo rozhodnuto o žádosti druhé nezl. dcery účastníků Ruslany, nelze předjímat výsledek, a proto s poukazem na znění § 14b zákona o azylu navrhl krajskému soudu přerušit či odročit řízení do doby rozhodnutí místně příslušného soudu. Krajský soud návrhu nevyhověl s následujícím vysvětlením: nezl. dcera žalobce a jeho družky se narodila již na území České republiky. Pokud ani jeden z rodičů neuváděl žádné zjevně azylově relevantní důvody, které by mohly vysvětlit jejich odchod z Ukrajiny či by mohly být reálným podkladem obav z návratu, lze jistě uzavřít, že nezl. žalobkyně by s ohledem na místo svého narození nebyla schopna přednést žádné další azylové tvrzení, které by správní orgán při svém rozhodování již nezohlednil.

Následně provedl krajský soud důkaz podstatným obsahem správního spisu, z něhož ověřil následující rozhodné skutečnosti:

žalobkyně přicestovala na území republiky v roce 2008 vedena neutěšenou ekonomickou a pracovní situací na Ukrajině. Rovněž odkázala na problémy s bývalým manželem. Jak v žádosti uplatněné dne 23. 5. 2012, tak i v pohovoru konaném dne 4. 6. 2012 potvrdila, že důvodem opuštění Ukrajiny byly v zásadě

ekonomické problémy, tzn. nedostatek pracovních příležitostí a rovněž násilné jednání bývalého manžela. Na Ukrajině zůstaly dvě, dnes již zletilé děti, z prvního manželství. Jakékoli potíže či konflikty se státními orgány event. problémy se soukromými osobami popřela, sama se politicky v žádném směru neangažovala. Svůj zdravotní stav označila za ne zcela dobrý. Trpí srdeční slabostí a nervovou vyčerpaností, zde se však neléčí. V České republice pobývá spolu se svým druhem dvěma nezletilými dcerami bez problémů, druh se o rodinu řádně staral a dokázal ji uživit a to až do roku 2011, kdy ve snaze ušetřit pro rodinu finanční prostředky platil nesprávné zdravotní pojištění, a proto mu nadále nebyl prodloužen pobyt na území. Sama žalobkyně pobývala na území republiky z toho důvodu, že v roce 2010 uplatnila žádost o mezinárodní ochranu jménem nezl. dcery Ruslany. Zdůraznila, že z rodinných důvodů se na Ukrajinu vrátit nemohou, neboť bývalý manžel ji v minulosti fyzicky napadal, pomoci se jí nedostalo a lze předpokládat, že by ve svém chování pokračoval. Stejně tak jako druh uvedla, že na Ukrajině nemá žádné rodinné zázemí a díky nedostatku finančních prostředků a absenci pracovních příležitostí by tam nebyli schopni existovat. Jménem nezl. podala žádost proto, že nebude schopna zabezpečit jí na Ukrajině důstojný život jako v České republice.

Součástí správního spisu je rovněž kopie žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná druhem žalobkyně panem Moldavchukem. Z jeho žádosti vyplývá, že jmenovaný odešel z Ukrajiny již v roce 2005 a to rovněž za prací. Další důvody své žádosti opírá o problémy žalobkyně s bývalým manželem, který ji fyzicky opakovaně napadal, byť o tom věděla policie. Rovněž je ve spise kopie evidenční karty nezl. Ruslany, z níž vyplývá, že o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané dne 8. 3. 2010 nebylo doposud soudem pravomocně rozhodnuto.

Dále správní spis obsahuje informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Jedná se zejména o Informace MZV ČR č. j. 96078/2010-LPTP ze dne 25. února 2010, Výroční zprávu Human Rights Watch – Ukrajina z ledna 2011 a ledna 2012, Informace MZ USA z 11. března 2010 o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2009 a tatáž informace z 8. dubna 2011 pro rok 2010, dále pět Informací MZV ČR č.j. 113176/2009-LPTP ze dne 23. července 2009, č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19. ledna 2010, č.j. 111193/2009-LPTP ze dne 29. července 2009, č. j. 106362/2009-LPTP ze dne 13. května 2009 a č. j. 121230/2011-LPTP ze dne 7. prosince 2011. Posledně uvedené informace jsou obsahově zaměřeny na otázku možného a bezpečného návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu na Ukrajinu, na možnost stěžovat si na postup příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, zmiňují úřad ombudsmana a jeho možnosti, stručně zmiňují činnost nevládních organizací a jejich postavení apod. Komplex zpráv doplňují informace obsažené v aktuální databázi ČTK se zaměřením na Ukrajinu. Žádné návrhy na doplnění podkladů pro rozhodnutí žalobce nevznel.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích a odkázali na svá písemná podání ve věci. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Jak z informací přednesených první žalobkyní před správním orgánem, tak ani z obsahu žalobních námitek nebylo možno dovodit, že by na žalobkyně mohlo dopadnout některé z ust. zákona o azylu umožňující přiznat určitý typ mezinárodní ochrany (resp. doplňkové ochrany). Je zcela zjevné - a žalobkyně se tím stejně tak jako její druh netajila v průběhu správního ani soudního řízení - že důvodem jejího odchodu z Ukrajiny byly výlučně ekonomické problémy, resp. nutnost zajistit si na živobytí práci v jiné zemi. Nejprve tedy dojížděla za prací do Polska, posléze se od roku 2008 pokoušela žít v České republice. Opakovaně Nejvyšší správní soud v Brně judikoval, že tato skutečnost, pochopitelně sama o sobě, není azylově relevantním důvodem. Návratu se žalobkyně a její druh brání jak poukazem na rodinnou situaci, kdy na Ukrajině nemá žádné zázemí, o zaměstnání je nouze a rodinu by jen těžko uživil, tak rovněž odkazem na své problémy s bývalým manželem. K tomuto tvrzení správní orgán zaujal stanovisko, které podpořil jak vlastní úvahou, tak odkazem na obsah shromážděných informací. Zcela správně namítl, že obavy z možných negativních reakcí bývalého manžela lze eliminovat například místem budoucího pobytu na Ukrajině a právě tak využitím mechanismů

ochrany, které jsou dle informací žalovaným shromážděných na Ukrajině dostupné, tedy objektivně možnost podat si na chování konkrétní osoby stížnost, v případě nečinností kompetentních orgánů uplatnit stížnost i vůči nim, existence nevládních organizací či existence samotného ombudsmana (obsah výše uvedených zpráv) či využít postup dle již shora zmiňovaného zákona umožňujícího reagovat na domácí násilí.

Případ žalobkyně, která požádala o udělení mezinárodní ochrany, je nepochybně v celkovém kontextu věci veden ztrátou možnosti legálního pobytu na území České republiky a tedy snahou volit dostupné možnosti proto, aby zde mohli spolu s druhem a dětmi i nadále pobývat. Finančně organizační problémy žalobkyně, resp. jejího druhu, které dopadly na celou jejich rodinu a ve svém důsledku vedly ke ztrátě povolení k pobytu, nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem, neboť se obsahu zákonných ustanovení tuto problematiku upravujících vymykají. Problém legalizace pobytu či její složitost nemůže být důvodem pro kladné posouzení jeho žádosti ve věci mezinárodní ochrany a to s ohledem na zcela konstantní soudní judikaturu. Např. NSS v Brně v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 sp. zn. 7 Azs 187/2004 uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněny strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*

Obdobně se NSS vyjádřil v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2005 sp. zn. 7 Azs 187/2004, ve kterém uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněny strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“*

Je tak zjevné, že v případě žalobkyně ani její nezl. dcery nedošlo k naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) či písm. b) zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyň shledán zákonný podklad, neboť tyto nejsou rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Tento závěr – i přes námitku zástupce žalobkyň týkající

se dosud neukončeného přezkumného soudního řízení ve věci nezl. R. – si krajský soud učinil z důvodů již výše zmiňovaných (nezl. se narodila již na území České republiky, její rodiče opustili Ukrajinu především z ekonomických důvodů, problémy její matky – fyzické útoky bývalého manžela – je možno řešit prostřednictvím kompetentních orgánů).

Udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Soud zhodnotil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem. Ten měl dostatek podkladů a informací od žalobkyně samotné, které popsal v odůvodnění svého rozhodnutí a z nichž nebylo možno na případnou důvodnost tohoto postupu usoudit. Ač je odůvodnění žalovaného stručné, je třeba žalobkyni připomenout, že na udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok, že tato vazba a sdílení společné domácnosti včetně výchovy společného nezl. dítěte nezakládá důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud přisvědčuje. Žalobkyně pak správnímu orgánu ani krajskému soudu nedoložila žádné důkazy (lékařské zprávy), ze kterých by bylo možné usuzovat na mimořádnou vážnost jejích zdravotních potíží či snad problémů nezl. žalobkyně. K udělení azylu z humanitárních důvodů se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozhodnutí č.j. Azs 8/2004 ze dne 11.3. 2004, v němž se podává: *„Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“.*

Soud proto uzavírá, že žalovaný při posouzení dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel opět z informací jak od žalobkyně, tak z informací získaných v průběhu správního řízení. Na území Ukrajiny v současné době nedochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu, právě tak není země ve vojenském konfliktu s jiným státem, a proto případné vycestování žalobkyně a její nezl. dcery, resp. dcer nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Z Informací MZV opatřených žalovaným vyplývá, že neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany žádný postih při návratu na Ukrajinu nehrozí, obavy žalobkyně a jejího druha z možných násilných reakcí jejího bývalého manžela je možné řešit s ohledem na rozlehlost Ukrajiny a stejně tak za pomoci orgánů policie či dalších kompetentních složek, jak již bylo uvedeno.

K otázce práva na realizaci soukromého a rodinného života, jež má oporu v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod si krajský soud kromě dostatečného a fundovaného rozboru provedeného k této otázce žalovaným v přezkoumávaném rozhodnutí rovněž dovoluje analogicky odkázat na závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v jeho rozsudku č.j. 48 Az 70/2008-37, v němž se uvádí, že *„vycestování cizince do země původu není v rozporu se zákonem o azylu či mezinárodními závazky, nebo porušením práva na rodinný život, může-li cizinec realizovat toto právo jiným způsobem (např. úpravou pobytu v ČR podle příslušných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb.).*

Konečně zdejší soud neshledal ani důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje. Nad rámec odůvodnění rozhodnutí žalovaného soud odkazuje i na právní větu vyslovenou v rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 48 AZ 116/2008-52 ze dne 9. 7. 2009: *„Dospěje-li soud k závěru, že žalobce (neúspěšný žadatel o udělení mezinárodní ochrany) účelově tvrdí důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, mají (s přihlédnutím ke všem okolnostem případu) též charakter i shodné nebo obdobné důvody tvrzené podle § 14a zákona o azylu.“*

Krajský soud uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru žalovaný rozhodl plně v souladu se zákonem veden zjištěním konkrétní situace a seznámen s informacemi o Ukrajině, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovený advokát do doby písemného vyhotovení rozhodnutí odměnu nevyúčtoval, o její výši krajský soud po obdržení specifikace výše odměny rozhodne samostatným rozhodnutím.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 20. března 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně